

BÍRÓ TÍMEA

Gyertya

leszopogatták a testéről a húst
egymásba akasztott csontjai mint egy falnak
támasztott seprűnyél végigfolynak a vakolaton
edit haja szétterül a lepedőn és amikor
a fejébe tódul a sok vér érzi hogy valamit fel
kell adni a méltóságot a nőiséget neki máshogy nem megy
az együttlétek után nem bújjik az idegen bőrhöz nem
kapja össze a ruháit és szalad el
nem zárja össze vékony lábait hanem a kezeivel
magasba emeli a csípőjét és irányítja hogy a dolgok a természetes
medrükbe folyjanak a doktornő szerint ha hátrahajlik a méh
rá kell segíteni ezt a másik fél is meg fogja érteni
a csordogáló viasz leforrázza a belső tájat edit
behunyja a szemét a testében egyre halványabban pislákol a remény

Ne ide!

a lovak hátára nehezedik az ég
szép kéken agyonnyomja őket
nappal is ég a villany
ne törjetek be ide

sikoltoznak a vállfák a szekrényben
egyre beljebb teregetek
fojtogatom a hatvan négyzetmétert
falból kiesett szögek veszítik szívverésüket

Elmosódó élek

a gerincünket mérem össze hogy hol van ferdulés
csigolyaösszezsúszás sérv és hogy egyáltalán van-e még belőle
vagy csak a széktámla tartja a puhány testet
a végtagok eszeveszett kapálózását a felszínen
mintha nem is egy nyelvet beszélnének csatába indulnak a lelkek
becsapódnak az ajtók a torokban dobog a szív felmaródik a nyelvőcső
ha túl korán szülők nélkül maradsz – itt maradsz – nincs aki felkészítsen
aki ott állt a startnál nyoma sincs a célban és már fogalmad sincs miért
szeled a kilométereket mész a többivel a huzatban állva egy idő után
eldőlne a tested
a lelked egyforma darabokra felkockázva kínosan ügyelve a teljesítményre
gyártasz termelsz hogy fusson jusson gyerekre
szépre hordozókendőbe valóra a szív fölé magasodónak
és amikor lerogysz az ajtónak dőlve a kőre a becsapottság
erődítményei elszigetelnek
a gyomor görcsösen préseli a méhet az idegek visszhangként lüktetnek
a belső tájban
legalább lenne szembeszél egyenes beszéd lehetőség az önvédelemre
és az igazságtalanságok helyett felmutathatnád a kockára
vágott lelket hogy te kitetted a napfényre hogy mint a kovász
minden nappal több és súlyosabb legyen hogy melegen egyétek
és igyatok rá ha úgy kívánja a beletek
elmosódnak a kontúrok a keretek pedig olyan feszesnek

kéne lennie a gerincnek mint a noell oszvald-képeknek
házfalra alkar nem mozog a hányingert visszaszorítja
párnát dob a pitypangágyra